

Při tisku stránek deníku doporučujeme snížit měřítko podle velikosti knihy, do které budete stránky vkládat.

Velikost a zpracování stránek ⓘ

Velikost

Plakát

Více stránek

Brožura

☐ Přizpůsobit

☐ Skutečná velikost

☐ Zmenšit nadměrně velké stránky

☒ Vlastní měřítko: %

☐ Zvolit zdroj papíru podle velikosti stránky PDF

Přes oceán (30. 9. 1892)

Netušil jsem, jak mocným zážitkem může být plavba. A což teprve plavba přes oceán. Ač naše cesta krom jediného dne byla krásná, všechno na lodi stonalo, jen já ne. Tak jsem stál hodiny a hodiny na přídi pozoruje to nekonečné množství vody. Před zraky se mi mihala barva modrá i zelená, zlaté odlesky slunce i tmavé stíny. A houpání nahoru a dolů jako tóny melodie.

Uvažuji o kompozici programní symfonie s názvem „Oceán“. Začne mohutným akordem c-e-gis hraným ve fortissimu na trombóny... jako zvuk lodních sirén v newyorském přístavu. První věta ponese název „Neptun“ a bude krásná a mocná a plná velkých vln jako sám bůh moří a oceánů. A pak zakomponuji do veselého scherza ty tance a radovánky na lodi. A na závěr dojde i na bouři a zas klid a šťastný návrat na zem. Velká hudba mi zní v hlavě!

Skladatel na lodi (30. 9. 1892)

Netušil jsem, jak mocným zážitkem může být plavba. A což teprve plavba přes oceán. Ač naše cesta krom jediného dne byla krásná, všechno na lodi stonalo, jen já ne. Tak jsem stál hodiny a hodiny na přídi pozoruje to nekonečné množství vody. Před zraky se mi mihala barva modrá i zelená, zlaté odlesky slunce i tmavé stíny. A houpání nahoru a dolů jako tóny melodie.

A tak jsme se šťastně do té zaslíbené země dostali. Pohled od „Sandy Hook“ k New Yorku s vyhlídkou na velkolepou sochu „Liberty“ – pohled ten je uchvacující! A což to množství lodí ze všech dílů světa?! Inu jak pravím – čarovné.

Jen pět tónů (30. 9. 1892)

Netušil jsem, jak mocným zážitkem může být plavba. A což teprve plavba přes oceán. Ač naše cesta krom jediného dne byla krásná, všecko na lodi stonalo, jen já ne. Tak jsem stál hodiny a hodiny na přídi, pozoruje to nekonečné množství vody. Před zraky se mi mihala barva modrá i zelená, zlaté odlesky slunce i tmavé stíny. A houpání nahoru a dolů jako tóny melodie.

Neodbytná myšlenka (30. 9. 1892)

Když jsem byl mladý, komponoval jsem velmi rychle. Psal jsem doslova překotně a dokud jsem své myšlenky nezapsal na papír, o nic jiného jsem se nestaral. Časem jsem se ale naučil větší pečlivosti. Když dnes dostanu nějaký nový nápad, dříve než vůbec něco napíšu, pokouším se vše nejprve co nejlépe promyslet. Přehraji si jej dvacetkrát, třicetkrát, ba dokonce stokrát, dokud se nedopracuji přesně k tomu, co chci. Psaní už potom tolik času nezabere.

Co jsem měl v hlavě celé měsíce, je na papíru během týdne nebo i dříve.

Mít krásnou myšlenku, to není nic tak zvláštního. Myšlenka přijde sama sebou a je-li pěkná a veliká, není to zásluhou člověka. Ale pěkně myšlenku provést a něco velikého z ní udělat, to je právě to nejtěžší, to je právě - umění!

Sám v davu (12. 10. 1892)

Město samo je velkolepé, krásné budovy a krásné ulice a pak všude veliká čistota. Draho je zde. Co u nás zlatka, to zde tolar. A toho lidu. Však jest pro mne těžké se v takovém městě pohybovat. Již delší dobu mne úzkosti přepadají. Obzvláště na rušných ulicích či na rozlehlém náměstí nemohu býti sám. I z konzervatoře chodívám domů raději se svými studenty. Nebýt mé rodiny a přátel, kteří mne na každé cestě provázejí, nevím, zda bych něco z toho všeho viděl. Cítím se někdy tak sám, a přesto neustále obklopen lidmi.

Co si myslí holub (13. 11. 1893)

Prosím Vás, buďte tak laskav a pozeptejte se u paní Hovorkové stran těch holubů. Právě nyní bych je potřeboval. Dnes do rána mi právě jeden samec (slepičák) posel a potřebuji nutně jednoho. Pakli holuby neznáte, upozorňuji, že slepičák má křídla černá, kolem hlavy a krku na půl je touže barvou černou opeřen, a hlavní věc, ocas má jako slepice nahoru. Kdyby bylo možno i ten pár krásných slepičáků, co mně pí. H. slíbila, dostat, bylo by mi to velmi milé.

Dopisy (7. 12. 1893)

Skoro každý den ráno, časně když se probudím – vzpomínám na všecky a na všecko, avšak marně, nikoho nevidím – je to jen sen!

Děti naše nám dvakrát týdně píšou a čekáme vždycky s toužebností na lodě z Evropy přicházející, zdali nám něco nepřinesly. A když to psaní od dítek přijde, to si můžete pomyslit, s jakou dychtivostí je popadnem a čteme. Kdybych mohl, hned bych k nim přes to moře zaletěl.

Ta technika! (9. 5. 1890)

Je složena z tolika částí, z tolika rozličných dílů a každý má svou důležitost, každý je na svém místě. I ten nejmenší šroubek je na svém místě a něco drží! Všechno má svůj účel a úlohu a výsledek je ohromný. Takovou lokomotivu dají na koleje, dají do ní uhlí a vodu, jeden člověk pohne malou pákou, velké se začnou hýbat a třebaže vagony mají váhu pár tisíc metrických centů, lokomotiva s nimi utíká jako zajíc. Všechny svoje symfonie bych za to dal, kdybych byl vynášel lokomotivu!

DA CAPO

Dvořák muzeum (6. 8. 1894, Spillville)

Sedím právě u stolu a mám před sebou ukrutné haldy not všeho druhu. Můj způsob života je zde asi takovýto. Vstávám as o čtvrté a vydám se na procházku – k potoku nebo řece – a o páté ranní se vracívám. Po procházce pracuji, v sedm hodin již sedím v kostele u varhan. Pak si jdu trochu popovídat, a zas domů a zase pracovat. Nu a pak pak zase na procházku do přírody.

Já ty slavnosti nemám rád! A když se stane, že na nějaké musím být, jsem jako na jehlách. Američané očekávají veliké věci ode mně, a hlavní je, abych prý jim ukázal cestu do zaslíbené země a říše nového samostatného umění, zkrátka vytvořit muziku národní!! Když prý malý národ český má takové muzikanty, proč by oni to mít nemohli, když jejich země a lid je tak obrovský! To o mně Vám jen tolik, co americké noviny neustále píší!

DA CAPO